

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Quæstiones Canonicæ De Decimis

Friderich, Melchior

Ingolstadii, 17010 [i.e. 1710]

Quæstio IV. An decimæ integrè solvendæ sint.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61677](#)

tiam commut. comparatis & restitu-
tioni obnoxij, ut Glossa ibi alii
que explicant.

¹³⁰ Assert. IV. Ecclesia non debet
acceptare décimas ex lucris turpi-
ter factis, si crimen, ex quo illa pro-
veniunt, sit notorium, ut bene ob-
servant Innoc. *in cit. c. 23.* & reli-
qui DD. *ex can. 8. 7. q. 4.* & *can. 2.*
dist. 90. ubi Ecclesia reiicit obla-
tiones & dona eoruim, qui paupe-
res opprimunt, aliorūmque, quo-
rum publica & notoria est impro-
bitas, ne hanc videatur approbare
illa acceptando. Hinc diximus *n.*
528. décimas ex lucris turpiter
partis deberi *per se loquendo*, ut
hunc casum exciperemus. Possunt
verò acceptari, imò exigi dictæ de-
cimæ, si peccaminosa lucri causa

non est publica, & acceptatio non
est scandalosa, ut post Turrecr. *l.c.*
docent Rebuff. *l.c.* Suar. *n. 10.* ac
passim alij. Imò addit S. Th. *l.c.*
posse Ecclesiam etiam à peccatore
publico post & tam poenitentiam,
& quando de vitæ mutatione con-
stat, décimas accipere etiam de an-
terioribus lucris. Idémque cum S.
Raym. & Innoc. affirmat Silvest. *l.c.*
Plus addunt alij apud Suar. *n. 9.* ni-
mirum peccatorem etiam publi-
cum, quamvis Ecclesia ab eo de lu-
cris injustis non recipiat décimas,
tenerit tamen eas dare pauperibus,
vel in alia bona opera insumere.
Sed non vacat immorari, cùm, ut
non semel diximus, perlonales de-
cimæ per consuetudinem ferè sint
abrogatae.

QUÆSTIO IV.

Utrum Decimæ integrè solvenda sint?

S U M M A R I U M .

*s31. Duplex quæstio cum rationi-
bus dubitandi.*

*s32. Prädiales decimæ solvenda
sunt non deductis expensis.*

s33. Confectaria doctrina.

*s34. Personales non nisi deductis
expensis debentur.*

*s35. Nec prädiales debentur ex
fructibus melioribus.*

¹³¹ **S**ensus quæstionis est, utrum de-
bentur non deductis prius ex-
pensis, videlicet famulorum alia-
rumque operarum mercede, semi-
ne, estimatione laboris in colendo
fundo, censibus, tributis, vestigali-
bus, & portorijs, canone ex re em-
phyteutica solvendo, sumptibus in
negotiationem, in vehicula aliisque
instrumenta ac jumenta factis &c.
Item num cum Abele offerendi sint
DEO decimales fructus meliores,

an verò cum Caino feligi possint minores deterioresque. Ad I. Quæstionem videtur dicendum, decimas, quæcunque sint, non deberi nisi deductis prius expensis. I. Quia Ecclesia exigit decimas ex fructibus; atqui fructus intelliguntur deductis impensis, quæ querendorum, cogendorum, conservandorumque eorum gratiâ sunt, ut ait Paulus l. 36. §. fin. ff. de hered. pet. &c., ut Ulp. l. 7. ff. sol. matr. fructus eos esse constat, qui deducti à impensis supererunt. Ac juxta Impp. l. 1. C. de fruct. & lit. expens. fructuum nomine continetur, quod justis sumptibus deducti superest. Idem habetur l. 46. ff. de Uſur. l. 4. & l. 6. §. 3. ff. de Oper. ſervor. l. 51. prin. ff. fam. hercif. Hinc etiamsi agatur de commodo Reipubl. & Principis, tributum tamen de fructibus solvendum non est, niſi deductis expensis, uti tenent Angel. Imol. Areſtin. Alex. & Jafon apud Capycium decif. 20. n. 8. II. Præstatio redēcimæ seu duplicis decimæ ex eadem re æquitati repugnat. arg. c. 32. b. t. Sed niſi deducatur ſemen, aliquid impensa, eadem res redēcimatur, præfertim cùm ſæpe contingat non plures fructus nasci, quam fuerit quantitas ſeminis. III. Certum est, ut mox dicetur, perſonales decimas non deberi niſi deductis expensis, ergo nec prædiales alio modo debentur: quia par utrimeque eſt ratio.

s32 Assert. I. Decimæ prædiales fol-

vi debent integræ, & non deducſe ſemine, aliisque expenſis. Itaſtuitur c. 4. 5. 8. 21. 23. & 32. b. t. ubi præcipitur, ut perſolvantur abſque diminutione aliqua, cum in-tegritate, & plenarie, & c. 26. n. 28. ubi expreſſe prohibetur deducſio ſeminis & ſumptuum, qui fiunt in agricultura; denique c. 33. ubi vetatur deducſio tributorum & censuum. Concordant Statut. Bavar. tit. 28. art. 6. & 7. Ex Do-ctoribus ne unus quidem contradicit, ut loquitur Tiraq. de Retratt. gentil. §. 15. gloss. l. n. 10. nam te-ſtus illi, adeo ſunt in hanc ſen-tiam aperti, ut nullo modo cavili-ari poſſint. In alleganda tamen ratione non conveniunt, eſtque diſſicile eam i[n]veſtiſare, ut ait Barboſ. cit. c. 28. §. 1. n. 35. Vulga-riſis reſpoſio eſt, fructus conſiderari poſſe vel civiliter, id eſt, prout accipiuntur à Jure ci vilī, nimirū deductis expensis; vel naturaliter, & ſecundūm veritatem rei, ſub qua conſideratione ea, quæ à terra & animalibus proveniunt, fructus ſunt, tametsi ſumptus in adjuvan-da natura facti ſint; & hoc poſte-riore modo fructus conſiderari quoad ſolutionem decimorum. At hæc vera quidem ſunt, ſed peti-tur adhuc ratio, cur fructus h̄ic potius naturaliter, quam ci viliter ſumantur. Hanc varij variam reddunt, i. poſſeſſor fundi obligatus ad deci-mas ſimiſis eſt colono partiaro; at iſte non deducit expenſas ex ea par-

parte fructuum, quam socio debet. Ita Alex. Zaf. Barbos. & Brunneman. ad cit. l. 7. ff. solut. matr. & ante ipsos Innocent. in cit. c. 26. 2. In lego Mosaica debebantur prædiales decimæ integræ & non deductis expensis: igitur & nunc ita debentur; quia si olim Sacerdotibus & Levitis jubente D E O sic solvendæ erant, longè majore ratione, ut diximus n. 47. & segg. nunc solvendæ sunt sacris Ministris. Ita Barbos. l. c. n. 37. ac alij. 3. Quando agitur de favore animæ vel piaz causæ, fructus sumuntur naturaliter, & idcirco si ex dispositione legis vel statuti vel etiam ex dispositione hominis debentur Ecclesiæ vel alteri piaz causæ, non deducuntur expensæ, ut volunt Bart. Bald. Alex. Jason, & Imola apud Capyc. l. c. n. 8. & 9. 4. Quando debentur fructus omnes, sumuntur quidem civiliter; quando verò vel conventione vel statuto debetur solum quota pars, intelliguntur naturaliter: at Ecclesiæ debetur sola decima pars, reliquis novem manentibus apud dominum. Ita Suar. c. 3. s. n. 6. cum Bart. Cardin. Panor. Hostiens. Socin. ac alijs relatis à Capyc. l. c. à n. 11. 5. Decimæ solvuntur in recognitionem supremi dominij Divini: atqui certissimum est, ut ait Illustriss. D. Schmid ad cit. art. 6. Statut. Bavar. quod ubique terrarum rustici & coloni, quæ dominis suis temporalibus & terrenis in recognitionem directi dominij præ-

stant, integerrimè nullarum expensarum habita ratione solvere debeant; ergo etiam supremo domino, quoniam temporales melioris conditionis esse non convenit.

Ex dictis consequens est I. conformem Juri esse nostræ patriæ consuetudinem, vi cuius decimatores non tenentur cum agrorum dominis & colonis concurrere ad sumptus, qui saxe non modici fiunt in sepes & custodes appositos pro defensione segetum contra feras: et si enim sicuti lucrum, ita damnum quoque commune esse oportet l. 52. §. 4. ff. pro socio, quia tamen decimæ prædiales integræ ac sine deductione expensarum solvi debent, idcirco nec dicti sumptus deduci queunt: cum non sit ratio, cur potius deducantur, qui fiunt in custodiendas fruges, quam illi, qui fiunt in producendas. Illud libenter admittimus, quod afferit Illustriss. D. Schmid ad cit. tit. 28. Statut. Bavar. art. 6. n. 7. & à nemine in dubium vocari posse existimat, illam frumenti partem, v. g. vigesimam, quæ solvitur pro mercere triturantibus, detrahe tam esse etiam ex decimis, si istæ forte juxta consuetudinem loci solvantur in granis jam excussis: cum enim, ut infra dicetur n. 547. & segg. fruges decimales solum debantur ut crescunt, & in culmis ac stramine, colonus per se seclusa consuetudine non tenetur grana suis sumptibus excutere, & decimatom

torem hoc onere sublevare. Consequens est III. Illicitum esse modum decimandi, quo coloni alicubi novem scannorum seu porcarum fruges colligunt, & decimum intactum relinquunt demetendum ab ipso decimatore: quia debentur decimæ ex fructibus collectis & sine expensis decimatoris, quas tamen iste hac ratione facere deberet. Posse tamen etiam hinc prævalere consuetudinem, modumque illum licitum reddi, constat ex dictis n. 260. & seqq.

n. 34 Assert. II. Decimæ personales non debentur, nisi deductis expensis. Ita omnes DD. ex c. 28. h.t. ubi dicitur, concessum esse expensas necessarias ex negotiatione deducere. Additürque, *cum ipse res venduntur, deducendas esse expensas, & de residuo, quasi de lucro decimas persolvendas.* Igitur si mercator in merces comparandas impendit 100. aureos, ac eas postea vendit 150. ex hac summa prius deductis 100. quibus emit, postea portoria ac vectigalia, & impendia itineris, & si forte his deductis remaneat lucrum 20. aureorum, tenetur ex his duos solvere decimarum nomine. Ratio est: quia personalis decima præcipitur solum solvi de lucro; at lucrum solum est, quod remanet deductis expensis, neque enim lucrum intelligitur, nisi omni damnio deducto, ut ait Paul. L. 30. ff. pro focio. Alias rationes addunt Glossa, Hostiens.

Panorm. ac alij in cit. c. 28. apud Suar. c. 33. n. 3. & Monet. c. 6. g. 4. n. 34.

Quæstio verò est, quid nomine ¹⁵ impensarum hinc intelligatur, utrum nimirum etiam illæ, quæ faciendæ sunt ad sustentandam ipsam personam officialis, advocati, militis, negotiatoris, mercenarij &c. nec non famulorum & familiæ. Distinguendum hinc est inter duplices sumptus: aliqui enim non causantur ex ipso officio vel arte, sed per se necessarij sunt, ita ut absque exercitio artis vel lucrative actionis evitari nequeant: aut sunt voluntarij, ut sine illis exerceri negotiationi vel ars posset: alij sunt, quos ipsum exercitium artis vel officij exigit, uti sunt pretia mercium comparatarum, portoria in ijs transvehendis, vectigalia &c. Hos posteriores deduci posse, non illos priores, constans est sententia DD. uti appareat ex ijs, quæ tradunt Suar. cit. c. 33. in fin. Canis. l. c. Monet. l. c. n. 32. Rebuff. g. 11. n. 4. & 6. Ex hacdenus dictis facile eruitur responsio ad ea, quæ primæ assertioni n. 330. opponebantur. Fusè illa reiçit Suar. c. 35. & Em. Gonzal. inc. 7. h.t. n. 8. Mihi non vacat immorari.

Assert. III. Quemadmodum non ¹⁵ datur obligatio meliores fructus pro decimis diligendi, ita datur obligatio non diligendi viiores & minores. Ita jam olim statutum fuerat de decimis Levit. 27. non ^{ell.}

eligeretur nec bonum nec malum: & sequitur praxis Ecclesiæ Christi. Ratio primæ partis est, quia sicut non datur obligatio in pensionibus & tributis, quæ hominibus solvuntur, meliora & optima quæque dandi, ita illa Deo offerre nullibi jubemur. Ratio secundæ partis est: quia decima fideliter solvendæ sunt. At quid est fideliter decimas dare? nisi ut ne pejus nec minus aliquando Deo offerat, aut de grano suo, aut de vino suo, aut de fructibus arborum, aut de pecoribus &c. ut inquit S. Ambros. relat. can. 4. 16. q. 7. Hinc in frugibus decimus quisque manipulus, in foetibus animalium decimum caput, in pomis arborum decimus sextarius, quem fors numeranti aut mensuranti obtulerit, solvendus est. Ex dictis sequitur I. Quod si decimator prudenter dubitet, an fideliter solutæ sint decimæ, jus habeat repetendi numerationem manipolorum, foetuorum &c. uti statuitur tit. 28. art. 2. Statut. Bavar. Ein jeder Zehentz. Herr ist besugt/ob (wann) er aufred-

lichen Anzeigungen und Vermischungen/ einer Gefahr/Betrugs/oder sonsten zubesorgen/ daß ihme der Zehent nit wäre völlig geraichtet worden/den Zehentz. Mann in dem Stadel aufzuzehenden/ und dadurch/ ob der Zehentz. Mann gleich Recht erfunden/ weder Ross/ Wagen/ wie durch die Zehentz. Leuth je zu Zeiten will angezogen werden/ noch aimig andere Straff nit verworchen. Sequitur II. Quod decimator possit inhibere colonis, ne decimas separant, nisi se vel suo nuntio praesente, uti tradunt Specul. b. t. ad fin. ubi id probat ex varijs leg. & Co-varr. l. 1. var. c. 17. n. 8. v. octavd, cum Panor. ac aliorum communis in c. 10. b. t. Si vero alicubi consuetudo viget, ut absente decimatore decimatio vel in horreis fiat, & hic probare possit, se multoties inde lasum, potest ab Ordinario petere, ut talem consuetudinem reddat invalidam, ut benè censet Engel b. t. §. 1. n. 13. eo quod illa tunc sit irrationalis, quia occasionem peccandi praebet.

CAPUT II.

De Forma Decimorum.

QUÆSTIO I.

An solvendæ sint Decimæ, antequam exigantur?

Ii

SUM.